

1960-02-0159-0192

ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ "ਮਿਆਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ" ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਿਤ ਵਿਆਖਿਆ ਰੱਖੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸਿਰਫ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਭਾਵ, ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ॥ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤੀ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੀ ॥ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਕਤ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਉਸ ਅਵਧੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਰਸੀਦ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਰਸੀਦ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ P.B. ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਮਿਆਦ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਅਪੀਲ, ਇਸ ਲਈ, ਸਫਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੋ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ, ਜੇ.- ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਆਰ.ਐਸ.

1960-02-0159-0192

ਫੁਲ ਬੈਂਚ

ਡੀ. ਫਲਸੈ, ਜੀ.ਐਲ. ਚੋਪੜਾ ਅਤੇ ਏ. ਐਨ ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.ਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1952 ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਐਪਟੇਲ ਨੰਬਰ 54 ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ

ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਇਵੈਕੂਈ (ਐਡਮਿਨਿਸਟਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ) ਐਕਟ (1947 ਦਾ XIV) ਅਤੇ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰਜ਼ ਪ੍ਰੋਵਿੰਸਜ਼) ਆਰਡੀਨੈਂਸ (1949 ਦਾ XII)—ਕੀ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਜਾਇਜ਼ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ—ਇਸ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਨਾ—ਐਕਜੂਐਕਸਐਕਸਐਕਸਆਈ ਦੀ ਅਧਿਨਿਯਮ ਦੀ ਮਿਆਦ—ਪ੍ਰਾਪਤੀ 1950 ਦਾ) ਸੇਧ ਐਕਟ (1951 ਦਾ XXII) ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ)—ਸੈਕਸ਼ਨ 17-ਦਾ ਘੇਰਾ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ—ਇਕ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਨਿਗਰਾਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਉਪਾਅ—ਕੀ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ (1908 ਦਾ V)—ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਸੀਮਾ—ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਐਕਟ (1908 ਦਾ IX) ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 181 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ—ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਡ (1908 ਦਾ V) — ਸੈਕਸ਼ਨ 11—ਰਚਨਾਤਮਕ ਨਿਆਂ ਦਾ ਨਿਯਮ—ਕੀ 1950 ਦੇ ਐਕਟ XXXI ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ—ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ—ਕੀ ਕੋਈ ਫਰਕ ਪਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਇਵੈਕੂਈ (ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ) ਐਕਟ (1947 ਦਾ XIV) ਅਤੇ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਚੀਫ ਕਮਿਸ਼ਨਰਜ਼ ਪ੍ਰੋਵਿੰਸਜ਼) ਆਰਡੀਨੈਂਸ (1949 ਦਾ XII) ਵੈਧ ਕਾਨੂੰਨ ਸਨ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ ਜੋ ਅਵੈਧ ਸਨ ਪਰ ਜੋ ਬਾਕੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਕੋਲ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਸੂਚੀ ॥ ਵਿੱਚ ਐਟਰੀ 21 ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ।

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਜਾਂ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੀਆਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਸਪਸ਼ਟ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨਗੀਆਂ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜੇਕਰ ਭਾਸ਼ਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰੇਗੀ। ਇਹ *maxim ut res magis valeat Quam pereat* ਦੀ ਇੱਕ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਅਧੀਨ ਨੀਤੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 17 (1) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਅਤੇ ਰੱਦ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਕਾਸੀ ਨਿਰਵੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਉਚਿਤ ਲੇਖ ਭਾਰਤੀ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 181 ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਨੂੰ ਉਸਾਰੂ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਲਾਮੀ-ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਕਿ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 1949 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਸੇਧ) ਐਕਟ, (1951 ਦੇ XXII) ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ "ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ" ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ "ਕੋਈ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਨ" ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜੋ 1951 ਦੇ ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ Res judicata ਜਾਂ ਰਚਨਾਤਮਕ Res judicata ਦਾ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਨਿਕਾਸੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ, ਅਰਥਾਤ, 1947 ਦਾ ਐਕਟ ਅਤੇ 1949 ਦਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 1951 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਧ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ 1949 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XXVII ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (1) ਅਤੇ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 ਦੇ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵਿਚ ਡਿਕਰੀ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਇਸ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਬਦ "ਆਰਡਰ" ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਕੇਡ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਆਮ ਅਤੇ ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 17 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੇਟ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਰਲ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਕਰੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਯੋਗ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਛੇਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਸ਼ਬਦ "ਆਰਡਰ" ਨੂੰ "ਫ਼ਰਮਾਨ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਫ਼ਰਮਾਨ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਕਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਵੀ. ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਜੋ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਾਰਾ 17 (1) ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਕਦੇ ਇਹ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਛੋਟ ਸਿਰਫ ਕੇਡ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 1951 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਧ, ਸਿਰਫ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੇਧ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਸਾਰੂ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜੇਕਰ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਈ.ਐਫ.ਏ. ਸ੍ਰੀ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਦਿਆਲ ਸਬ-ਜੱਜ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਮਿਤੀ 12 ਜਨਵਰੀ 1952 ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਚੰਦ ਅਤੇ ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 15 ਨਵੰਬਰ 1950 ਨੂੰ ਹੋਈ ਇਕਬਾਲ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਹੁਕਮ 3 ਅਤੇ 4 ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਬੇਅਸਰ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਐਨ.ਐਸ. ਬਿੰਦਰਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕੇਸ਼ਵ ਦਿਆਲ।

ਸੀ.ਕੇ. ਡਿਫਟਰੀ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਲਿਸਿਟਰ-ਜਨਰਲ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਬਾਵਾ ਸ਼ਿਵਚਰਨ ਸਿੰਘ।

ਨਿਰਣਾ

ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.—ਇਹ ਫੈਸਲਾ 1952 ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 54 ਅਤੇ ਜੁੜੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ (ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਫਸਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1952 ਦੀ 4-ਡੀ, 1952

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 96, ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 211-ਡੀ 1956 ਦਾ ਅਤੇ 1956 ਦਾ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 212-ਡੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਨਿਰਣਾ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੱਸਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਨਵਰੀ, 1949 ਵਿੱਚ ਮੇਰਠ (ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ) ਦੀ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਖਾਨ ਬਹਾਦਰ ਗੁਲਾਮ ਹੁਸੈਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2, ਪਿਆਰੇ ਲਾਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਢਲੀ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਇੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਬਣ ਗਿਆ ਅਤੇ 7 ਅਕਤੂਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਮੇਰਠ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਵੈਕੂਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। 11 ਅਕਤੂਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਨਿਗਰਾਨ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਉਥੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਕਿ 20 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1950 ਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਪਰ ਇਹ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅੰਤਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਨੂੰ ਜੁਲਾਈ 1950 ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਫਾਂਸੀ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੇ ਐਡਮਿਨੀਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ, 1950 (ਜਿਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ) ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ। 19 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਵੰਬਰ 1950 ਵਿੱਚ ਵੇਚਣ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਚੰਦ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਸੀ, ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਚੰਦ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 4 ਸੀ। 16 ਦਸੰਬਰ 1950 ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ 3 ਜਨਵਰੀ 1951 ਨੂੰ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੇਰਠ ਵਿਖੇ ਤਬਾਦਲਾਕਾਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਸੀ। 17 ਮਾਰਚ 1951 ਨੂੰ, ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਵੇਚੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। 28 ਅਪ੍ਰੈਲ 1951 ਨੂੰ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਨੂੰ 1951 ਦੇ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ X।। ਦੁਆਰਾ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 6 ਅਗਸਤ 1951 ਨੂੰ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਜੋ ਮਾਰਚ 1951 ਵਿਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। 29 ਅਗਸਤ 1951 ਨੂੰ, ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੇ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੈੱਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। 12 ਜਨਵਰੀ 1952 ਦੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਪਹਿਲਾ ਨੁਕਤਾ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਇਵੈਕੂਈ (ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ) ਐਕਟ, 1947 (ਜਿਸ ਨੂੰ 1947 ਦਾ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਤੱਕ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ) ਪ੍ਰੋਵਿੰਸ਼ਜ਼) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1949 (ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰ. XII ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਵੈਕੂਈ ਵਿਧਾਨ ਦਾ ਸੰਖੇਪ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਨੂੰ 12 ਦਸੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 13 ਦਸੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਗਜ਼ਟ ਅਸਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 23 ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਇਵੈਕੂਈਜ਼ (ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ 1947 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਤੱਕ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ XII ਦੀ ਧਾਰਾ 40 ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਰਿਹਾ। ਧਾਰਾ 40 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ,

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਉਸੇ ਦਿਨ ਲਾਗੂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪ੍ਰਾਂਤ) ਦਾ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 1949 ਦਾ XX 23 ਅਗਸਤ, 1949 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 103 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਦੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੋਧਾਂ ਘੱਟ ਜਾਂ ਘੱਟ ਰਸਮੀ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਸਨ। ਅਗਸਤ, 1949 ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ (ਤੀਜੀ ਸੋਧ) ਐਕਟ 1949 ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ 1935 ਦੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਸਮਵਰਤੀ ਸੂਚੀ III ਵਿੱਚ ਐਟਰੀ 31-ਬੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇ ਇੰਦਰਾਜ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸੀ:-

"ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਜਾਇਦਾਦ (ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸਮੇਤ) ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ, ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ।" ਫਿਰ 1949 ਦੇ ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XXVII ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਆਇਆ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰ XXVII ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਸੈਕਸ਼ਨ 55 ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XXVII ਦਾ ਪਾਲਣ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ 1950 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 58 ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਐਕਸਟਰਾ ਆਰਡੀਨਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰ XXVII ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ



1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 55 ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XXVII ਦਾ ਪਾਲਣ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ 1950 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 58 ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਸਟਰਾਓਰਡੀਨਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰ XXVII ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

1952 ਦੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਫਸਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 54 ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਗਰਾਨ ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ 6 ਮਈ 1949 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਸੀ। 15 ਨਵੰਬਰ 1950 ਨੂੰ ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਚੰਦ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਨਿਗਰਾਨ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਤਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਕਸਟਡੀਅਨ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਸੀ। ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ 1947 ਦਾ ਐਕਟ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਜਾਇਜ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਵੈਧ ਸਨ, ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬਚਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XXVII ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੁਆਰਾ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਸਟੋਰੀਅਨ ਕੋਲ ਨਿਯਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਸਾਲਿਸਟਰ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ 1947 ਦਾ ਐਕਟ ਮਾੜਾ ਸੀ ਪਰ ਜੇਕਰ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰ. XII ਵੈਧ ਸੀ, ਤਾਂ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੀ ਖਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੋਵੇਗੀ।

ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ 1947 ਦਾ ਐਕਟ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਵੈਧ ਕਾਨੂੰਨ ਸਨ। ਨਿਲਾਮੀ ਦੇ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਕਾਰ ਸਨ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਐਕਟ 1935 ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਕ ਸੂਚੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਇੰਦਰਾਜਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਇੰਦਰਾਜ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਜਾਂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 12 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਸੀ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ, ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਐਟਰੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਗਸਤ, 1949 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇ ਕਿ 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀ। ਅਜ਼ੀਜ਼ੁਨ ਨਿਸਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਕਟੋਰੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਯੂ.ਪੀ. ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਆਰਡੀਨੈਂਸ (1949 ਦਾ 1) ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਯੂ.ਪੀ. ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਐਕਟ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਸਨ। ਯੂ.ਪੀ. 1949 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ। ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਵੈਧ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 88(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜਪਾਲ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਸੂਚੀ ॥ ਅਤੇ ॥। ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਕਾਸੀ ਅਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਦੇ ਸੂਚੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਰਾਜਪਾਲ ਸੈਕਸ਼ਨ 88 ਦੇ ਤਹਿਤ 1949 ਦੇ ਯੂ.ਪੀ. ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 1 ਵਾਂਗ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। 1949 ਦਾ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ (ਤੀਜਾ ਸੋਧ) ਐਕਟ, ਜਿਸ ਨੇ ਸੂਚੀ ॥। ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਐਟਰੀ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਸੀ, 25 ਅਗਸਤ, 1949 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਨੂੰ ਪਿਛਲਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਨੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਦਲੀਲ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਕੇਵਲ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਸੂਚੀਆਂ ਵਿੱਚ "ਬਕਾਇਆ ਵਸਤੂ" ਜਾਂ "ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ" ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਐਟਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਐਟਰੀ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਲਿਸਟ I—ਯੂਨੀਅਨ ਲਿਸਟ—ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾਣੀ ਹੈ ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸਹਾਰਾ ਸਿਰਫ ਧਾਰਾ 104 ਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੇ ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ ਨੂੰ, ਇੱਕ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਜਨਤਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ। ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨਿਕਾਸੀ ਅਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਤਾਂ ਹੀ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਯੋਗ ਸੀ।

ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 12 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੀ। ਕਿ 1947 ਦਾ ਐਕਟ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਬੰਧਤ ਸੂਚੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਐਟਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਅਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੋਵੇ। ਅਜਿਹੇ ਐਟਰੀ ਰਿਜ਼ੋਰਟ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 104 ਤੱਕ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪਰ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਵਿਦਵਾਨ ਸਾਲਿਸਟਰ-ਜਨਰਲ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾ ਸਕੇ ਪਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1947 ਦਾ ਐਕਟ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਝ ਐਟਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਸੂਚੀ II (ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸੂਚੀ) ਵਿੱਚ ਐਟਰੀ 21 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਵੇਗਾ ਜੇ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ:-

“ਜ਼ਮੀਨ, ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਉੱਪਰ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਲ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ; ਵਾਹੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ, ਅਲਹਿਦਗੀ ਅਤੇ ਵਿਕਾਸ; ਜ਼ਮੀਨ ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਕਰਜ਼ੇ; ਬਸਤੀਕਰਨ; ਕੋਰਟ ਆਫ ਵਰਡਸ; ਬੋਝੀ ਅਤੇ ਨੱਥੀ ਜਾਇਦਾਦ; ਖਜ਼ਾਨਾ।”

ਅੱਗੋਂ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੂਚੀ III (ਸਮਕਾਲੀ ਵਿਧਾਨ ਸੂਚੀ) ਵਿੱਚ ਐਟਰੀਆਂ 8 ਅਤੇ 9 ਵੀ ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਖਰੀ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸਾਲੀਸਿਟਰ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀ II ਵਿੱਚ ਐਟਰੀ 21 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਹੁਣ ਤੱਕ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ। ਚਿੰਤਤ ਹੈ ਕਿ ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ ਹਿੱਸਾ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਜੇ ਜਰੂਰੀ ਹੋਏ ਤਾਂ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਵਰਣਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਸੂਚੀ II ਵਿੱਚ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਐਟਰੀ 21 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਢੁਕਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਪ੍ਰਾਂਤ ਸੀ ਅਤੇ ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 46(3) ਅਤੇ 42 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 100(4) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੂਬਾਈ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਸੂਚੀ।

ਇਹ ਆਮ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦ "ਜ਼ਮੀਨ" ਜੋ ਆਮ ਆਯਾਤ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਤ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਹਨ। 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਜੋ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੰਵਿਧਾਨਕ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਾਥ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਨਿਕਾਸੀ ਅਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ 21 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸ ਨੂੰ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਚੌੜਾ ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਜਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਐਕਟ ਦੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੱਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਨਿਯਮ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਐਕਟ ਦੀ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਉਦਾਰ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

“ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੰਗ ਅਤੇ ਪੈਡੈਟਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਆਯਾਤ ਅਤੇ ਸਹੀ ਅਰਥਾਂ ਦੀ ਅਕਸਰ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸਲਾਘਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਸਾਲ ਲੰਘਦੇ ਹਨ, ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਉਲਟ-ਪੁਲਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਅਜਿਹਾ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਬਦਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਦਲਦੇ ਹਾਲਾਤ ਉਸ ਅਰਥ ਦੇ ਪੂਰੇ ਆਯਾਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਇੱਕ ਸੰਘਟਕ ਜਾਂ ਜੈਵਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ (ਅਰਥਾਤ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਉੱਤਰੀ ਅਮਰੀਕਾ ਐਕਟ) ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨਿਰਮਾਣ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਸੰਭਾਵੀ ਐਪਲੀਟਿਊਡ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਲਾਭਦਾਇਕ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਇਹ ਹੋਰ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 100 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀਆਂ ਸੂਚੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ "ਸਬੰਧਤ" ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਅਨ ਰਾਸ਼ਟਰਮੰਡਲ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 51 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਿਗਿੰਸ, ਜੇ., ਨਿਊ ਸਾਊਥ ਵੇਲਜ਼ ਸਟੇਟ ਲਈ ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ, ਆਦਿ ਦੇ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ, ਬਨਾਮ ਨਿਊ ਸਾਊਥ ਵੇਲਜ਼ ਦੀ ਬਰੂਅਰੀ ਇੰਪਲਾਈਜ਼ ਯੂਨੀਅਨ; ਆਦਿ (1), "ਟ੍ਰੇਡ ਮਾਰਕ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ" ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਫੈਡਰਲ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੂੰ ਜੋ ਵਚਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਵਪਾਰਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਕਹਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਲਕਿ ਵਪਾਰਕ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦਾ ਪੂਰਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਚੌੜਾ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇਣ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਾਂਤ ਬਨਾਮ ਮਾਉਂਟ ਅਤੀਕਾ ਬੇਗਮ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਆਈਟਮ 21 ਵਿੱਚ ਆਮ ਵਰਣਨਯੋਗ ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ "ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿ" ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕਿਰਾਇਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਸੀਮਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਰਾਇਆ ਮੁਆਫੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਬੰਬਈ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਐਫ.ਐਨ. ਬਲਸਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਨਾ 322 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਈ ਮਾਮਲੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿਧਾਨਕ ਸੂਚੀਆਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਹਰੇਕ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਈਟਮ ਨੂੰ ਤੰਗ ਜਾਂ ਸੀਮਤ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਠਾਕੁਰ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (4) ਵਿੱਚ, ਰਾਜਸਥਾਨ ਭੂਮੀ ਸੁਧਾਰ ਅਤੇ ਜਾਗੀਰ ਐਕਟ, 1952 ਦੀ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਨੂੰ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਨੂੰਨੀ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀ ॥ ਵਿੱਚ ਐਟਰੀ 18 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਵੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਐਟਰੀ 21 ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 520 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਐਟਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਨਿਰਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰਾਂਤ ਬਨਾਮ ਮਾਊਂਟ ਅਤੀਕਾ ਬੇਗਮ (1) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਥਿਤੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਟਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, "ਇਹ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾ



1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਵੀ ਐਟਰੀ ਨੰ. 18 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਇੰਦਰਾਜ਼ ਨੰਬਰ 36 ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਇੰਦਰਾਜ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਜੇ ਇਕ ਹੋਰ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਜਾਂ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੀਆਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਸਪਸ਼ਟ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦਾ ਅਰਥ ਕੱਢੇਗੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜੇਕਰ ਭਾਸ਼ਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰੇਗੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਧਿਕਤਮ *utres magis valeat Quam pereat* (ਰਾਜਗੋਪਾਲ ਅਯੰਗਰ ਦਾ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935, ਪੰਨਾ 127) ਦੀ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ।

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਜੇ ਇਕ ਹੋਰ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਜਾਂ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੀਆਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਸਪਸ਼ਟ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦਾ ਅਰਥ ਕੱਢੇਗੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜੇਕਰ ਭਾਸ਼ਾ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰੇਗੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਅਧਿਕਤਮ *utres magis valeat Quam pereat* (ਰਾਜਗੋਪਾਲ ਅਯੰਗਰ ਦਾ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935, ਪੰਨਾ 127) ਦੀ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਹੈ।

ਸਿਧਾਂਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਹੁਣ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇੰਦਰਾਜ 21 ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਉਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਲੈਣਾ ਸੀ ਜੋ 1947 ਵਿਚ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੇਘਰ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਐਕਟ 1947 ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਧੇਰੇ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਬਦ 'ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ' ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 'ਇਵੇਕੂਏ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਟੋਡੀਅਨਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਉਸ ਕੋਲ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਆਪਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਸਨ। ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੇਧ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲੀ ਅਤੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਨਿਕਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਹੁਤ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਰਟ ਆਫ ਵਾਰਡਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ। ਵਾਰਡਾਂ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਇੰਦਰਾਜ਼ 21 ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਬੇਲੋੜੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਨਿਕਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਉਜਾੜਿਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਕ ਵਾਰ 'ਚ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਦੇਵਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਆਰ ਐਮ ਡੀ ਘਮਰਬਾਗਵਾਲਾ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਦ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1) ਅਮਰੀਕੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

1. ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੀ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵੈਧ ਹਿੱਸੇ ਇਸਦੇ ਅਵੈਧ ਹਿੱਸਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਾਰਕ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਟੈਸਟ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਵੈਧ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਇਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਵੈਧ ਸੀ। ਵਿਡ ਕਾਰਪਸ ਜੂਰੀਸ ਸੈਕੰਡਰਮ, ਵਾਲੀਅਮ 82, ਪੀ-156 ਸਦਰਲੈਂਡ ਐਨ ਸਟੈਚੂਟਰੀ ਕੰਸਟਰਕਸ਼ਨ,

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਵਾਲੀਅਮ 2, ਪੀਪੀ 176-177..

2. ਜੇਕਰ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਉਪਬੰਧ ਇੰਨੇ ਅਟੁੱਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਐਕਟ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਯੋਗਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੇ ਉਹ ਇੰਨੇ ਵੱਖਰੇ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਅਯੋਗ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੇ ਬਚਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀਆਂ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਕੋਡ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੇ ਬਾਕੀ ਦੇ ਲਾਗੂ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੂਲੀ ਦੀਆਂ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ, ਭਾਗ I, pp 360-361 'ਤੇ ਦੇਖੋ; ਕ੍ਰਾਫੇਰਡ ਆਨ ਸਟੈਚੂਟਰੀ ਕੰਸਟਰਕਸ਼ਨ, ਪੀਪੀ 217-218
3. ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਜੋ ਜਾਇਜ਼ ਹਨ ਵੱਖਰੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਜੋ ਅਵੈਧ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਸਕੀਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਚਾਲਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪੂਰੇ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਵਿਡੀਓ ਕ੍ਰਾਫੇਰਡ ਐਨ ਸਟੈਚੂਟਰੀ ਕੰਸਟਰਕਸ਼ਨ, ਪੀਪੀ 218-219..
4. ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਹਿੱਸੇ ਸੁਤੰਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸਕੀਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਵੈਧ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਇੰਨੇ ਪਤਲੇ ਅਤੇ ਕੱਟੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਬਚਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਉਭਰਿਆ ਸੀ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਬਾਹਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।
5. ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਵੈਧ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵਿਭਾਜਨਤਾ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਉਸੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਜਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੈਕਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਵੀਡ ਕੂਲੀਜ਼ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ, ਵੋਲ 1, ਪੀਪੀ 361-362); ਇਹ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਪਦਾਰਥ ਜੋ ਕਿ ਪਦਾਰਥਕ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ

6. ਜੇਕਰ ਅਵੈਧ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਬਚਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਅਤੇ ਸੇਧਾਂ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਫਿਰ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਡ ਸਦਰਲੈਂਡ ਐਨ ਸਟੈਚੂਟਰੀ ਕੰਸਟਰਕਸ਼ਨ ਵਾਲੀਅਮ 2, ਪੀ 194..

7. ਵਿਭਾਜਨਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ, ਇਸਦੇ ਇਤਰਾਜ਼, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਡ ਸਦਰਲੈਂਡ ਐਨ ਸਟੈਚੂਟਰੀ ਕੰਸਟਰਕਸ਼ਨ, ਵੋਲ 2, ਪੀਪੀ 177-178..

ਐਕਟ, 1947 ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪਹਿਲਾਂ 'ਜਾਇਦਾਦ' ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਈ) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: - "ਜਾਇਦਾਦ" ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਅਤੇ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਹਿੱਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, 175 ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਦੁਕਾਨ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਫੈਕਟਰੀ ਜਾਂ ਵਰਕਸ਼ਾਪ ਜਾਂ ਉੱਦਮ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਰਜ਼ੇ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈਯੋਗ ਦਾਅਵੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਰ ਬੈਂਕਾਂ ਵਿੱਚ ਨਕਦ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

'ਇਵੇਕਿਊਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ' ਨੂੰ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸੰਪੱਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਖਾਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਹਿੱਤ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਤਤਕਾਲੀ ਭੌਤਿਕ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਜੇਕਰ ਉਪਰੋਕਤ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਸੰਪੱਤੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਬਦ "ਜਾਇਦਾਦ" ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਟਰੀ 21 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨਪਾਲਿਕਾ ਕੋਲ ਯੋਗਤਾ ਸੀ। ਇਕੱਲੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਉਸ ਵਰਗ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਚੱਲ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਕਿ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਅਵੈਧ ਪ੍ਰਬੰਧ ਇੰਨੇ ਅਟੁੱਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮਿਲਾਏ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਇੰਨੇ ਵੱਖਰੇ ਅਤੇ ਵੱਖਰੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀ ਅਵੈਧ ਹੈ, ਜੋ ਬਚਿਆ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀਆਂ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਕੇਡ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਆਰ ਐਮ ਡੀ ਚਮਾਰਬਾਗਵਾਲਸ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਇਨਾਮੀ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਯੋਗਤਾਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਫਲਤਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੁਨਰ ਅਤੇ ਮੁਕਾਬਲਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਦੇ ਵੱਖੇ-ਵੱਖਰੀਆਂ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬੰਗਾਲ ਮਨੀ-ਲੈਂਡਰਜ਼

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਐਕਟ (1940 ਦਾ 10) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 30, 36 ਅਤੇ 38 ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਆਫ ਕਾਮਰਸ, ਲਿਮਟਿਡ, ਖੁੱਲਰਾ ਬਨਾਮ ਕੁੰਜ ਬਿਹਾਰੀ ਕਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਸੰਘੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸੂਬਾਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੁਹੰਮਦ ਹੁਸੈਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਜਾਵਲ ਬਖਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਾਕੀ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਵੈਧ ਉਪਬੰਧ ਬਾਕੀ ਐਕਟ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(f) ਵਿੱਚ "ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

"ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸੰਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਨਕਦ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 2 (ਡੀ) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਵਾਸ ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ: -

"ਇਵੇਕਿਊਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ" ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖਾਲੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਹੱਕ ਜਾਂ ਹਿੱਤ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਉਸ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟਰੱਸਟ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਾਧਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ: -

(i) ਉਸ ਦੇ ਤਤਕਾਲ ਭੌਤਿਕ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ;

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

(ii) ਸੰਯੁਕਤ ਸਟਾਕ ਕੰਪਨੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ, ਜਿਸਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸਥਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਬਣਿਆ ਰਹੇਗਾ।

ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਸ਼ਬਦ "ਭਾਵ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸੰਪੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ "ਪਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਨਕਦ ਜਮ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ" ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਵੈਧ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਡਾਲਮੀਆ ਆਦਿ, ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀ ਜਸਟਿਸ ਐਸ.ਆਰ. ਟੇਂਡਕਾ, ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। (1) ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨਜ਼ ਆਫ਼ ਇਨਕੁਆਇਰੀ ਐਕਟ 1952 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ (10) ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਜੇ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇੰਦਰਾਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪੰਨਾ 547 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

“ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ (10) ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾਂਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ 'ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ' ਬਾਰੇ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ਾਂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਵਾਰਣ ਜਾਂ ਨਿਵਾਰਣ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਸਜ਼ਾ, ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ



1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ, (sic) ਅਰਥਾਤ, 'ਨਿਵਾਰਨ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ', ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੇ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇੰਦਰਾਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਮਿਟਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

ਧਾਰਾ (10) ਵਿੱਚੋਂ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣਾ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਗਾੜਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੋਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਸਮੁੱਚੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਬਣਤਰ ਨਾਲ ਅਨਿੱਖੜਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਖਮ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਬੰਬਈ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਐਫ ਐਨ ਬਾਲਾਸਰਾ (2) ਵਿੱਚ, ਬੰਬਈ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ 1949 ਦੇ ਕਈ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਵੈਧ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਾਕੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਟੁੱਟ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕਰੇਗੀ। ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਐਕਟ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁੱਲ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੇ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਕਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਜ਼ਮੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਵਿਧਾਨਪਾਲਿਕਾ ਨੇ ਜਾਇਜ਼ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾ ਬਣਾਇਆ ਹੁੰਦਾ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਬਾਕੀ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਵੈਧ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਵਰਗੀਆਂ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਅਤੇ ਵੱਖਰੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ। ਇਪਗਨ ਕੀਤੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਐਟਰੀ 21 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸਿਰਫ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਵਿਭਾਜਨਤਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਮਿਟਾਏ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਲਸਾਰਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਅਵੈਧ ਸਨ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 12 ਦੇ ਸੰਬੰਧਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਿਤੇ ਵੀ "ਜਾਇਦਾਦ" ਸ਼ਬਦ ਹੋਵੇ। ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਸੰਦਰਭ ਉਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਅਰਥਾਤ, ਇਸਦਾ ਸਿਰਫ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਹ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 12 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਪ੍ਰਾਂਤਕ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ 21 ਵਾਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਕਿ ਢੁਕਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਸੂਬਾ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੈਕਸ਼ਨ 100 (4)। ਇਸ ਲਈ, ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1947 ਦਾ ਐਕਟ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਦੇਵੇਂ ਵੈਧ ਕਾਨੂੰਨ ਸਨ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ, ਅਜਿਹੇ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੋ ਅਵੈਧ ਸਨ ਪਰ ਬਾਕੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਜੋ ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਐਡਮਿਨੀਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਸੇਧ) ਐਕਟ 1951 ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕਿ 28 ਅਪ੍ਰੈਲ 1951 ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

“17. ਅਟੈਚਮੈਂਟ, ਵਿਕਰੀ, ਆਦਿ ਤੋਂ ਛੋਟ-

(1) ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜੋ ਕਿ ਕਸਟਡੀਅਨ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਕੁਰਕੀ, ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

(2) ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰੋ, ਕੋਈ ਵੀ ਨੱਥੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਅਰੰਭ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ "ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ 1 ਮਾਰਚ 1947 ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਤਬਾਦਲਾ, ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਿਗਰਾਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

“ਅਦਾਲਤ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਛੋਟ (1) ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਜੋ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਸਮਝੀ ਗਈ ਹੈ,

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਇਹ ਨਿਹਿਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਰਿਸ਼ੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕੁਰਕੀ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਆਫ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਸੋਧ) ਐਕਟ 1951 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣਾ ਅਜਿਹੇ ਅਰੰਭ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

(2) ਜਿੱਥੇ, 1 ਮਾਰਚ 1947 ਦੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਸਮਝੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਵੇਚੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ, ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ "ਜੇਕਰ ਉਸ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ 17 ਅਕਤੂਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੀ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਦੇ 17 ਵੇਂ ਦਿਨ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਸਵਾਲ, ਇਸਲਈ, ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਦਾਇਰਾ ਅਤੇ ਦਾਇਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਅਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ।

ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਤ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਸੀ। 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਕਰੀਆਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਅਰਜ਼ੀ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਇਵੈਕੂਈਜ਼ (ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ) (ਦੂਜੀ ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1948 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਦੀ ਧਾਰਾ 15(2) ਨੇ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XXVII ਨੇ ਉਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਐਕਟ ਆਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਾਰਾ 17 ਵਿੱਚ ਮਾਰਚ, 1947 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਈ ਗਈ ਨਵੀਂ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਿਆਦ 17 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ 17 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1952 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 4-ਡੀ ਵਿੱਚ, ਵਿਕਰੀ ਨਵੰਬਰ 1950 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀ ਪਰ ਸਾਲ 1951 ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 17 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਰ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 17(1) ਦੁਆਰਾ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦੀ ਉਪ-

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਕੁਰਕੀ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੀ ਆਮ ਸਕੀਮ ਅਜਿਹੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਰੱਦ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 17(1) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰੋਕ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਜਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ। ਮਨੀਲਾਲ ਮੋਹਨਲਾਲ ਬਨਾਮ ਸਈਅਦ ਅਹਿਮਦ (1) ਵਿੱਚ, ਆਰਡਰ XXI ਨਿਯਮ 84, 85 ਅਤੇ 86 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਖਰੀਦ-ਪੈਸੇ ਦਾ 25 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। -ਧਾਰਕ ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਗੈਰ-ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੇਰਲਾ ਰਮੰਨਾ ਬਨਾਮ ਨੱਲਾਪਰਾਜੂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸਿਰਫ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਜੋ ਉਸ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵੇਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਬੇਕਾਰ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 17(1) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੀਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਅਤੇ ਰੱਦ ਸੀ। ਸ਼ੇਖ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀਨ ਬਨਾਮ ਐਸ ਠਾਕੁਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਇਵੈਕੂਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (3) ਦੇ ਨਿਗਰਾਨ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਨਿਕਾਸੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹੋਣ ਜਾਂ ਡਿਕਰੀ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਣ।

ਹੁਣ ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਟੇਡੀਅਨ ਸੈਕਸ਼ਨ 17(1) ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਕਿਵੇਂ ਕਰਵਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਨ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਵੇਗੀ। ਨਿਕਾਸੀ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੇਰਲਾ ਰਮੰਨਾ ਬਨਾਮ ਨੱਲਾਪਰਾਜੂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 166 ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਵਿਕਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੀ ਜਾਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਆਰਡਰ XX, ਨਿਯਮ 89 ਦੇ ਤਹਿਤ, 90 ਅਤੇ 91, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ,

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਪਰ ਉਸ ਲੇਖ ਦਾ ਕੋਈ ਉਪਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਵਿਕਰੀ ਅਯੋਗ ਅਤੇ ਬੇਕਾਰ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਬੀ ਕੇ ਮੁਖਰਜੀ, ਜੇ, ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਰੋਦ ਕਾਲੀ ਰਾਏ ਬਨਾਮ ਹਰਿੰਦਰ ਨਾਥ (2) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਧਾਰਾ 47 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਉਚਿਤ ਧਾਰਾ ਆਰਟੀਕਲ 181 ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਕਰੀ ਅਸਮਰੱਥ ਅਤੇ ਰੱਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਆਰਟੀਕਲ 181 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਸਟੋਰੀਅਨ ਆਰਟੀਕਲ 181 ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਮਲ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਨਰੇਤਮ ਸਿੰਘ ਬਿੰਦਰਾ, ਜੋ ਕਿ 1952 ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ: 54 ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਨੇ 3 ਜਨਵਰੀ 1951 ਨੂੰ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਬਾਦਲਾਕਾਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਾਰਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨੁਕਤੇ ਉਠਾਏ ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।

ਆਖਰੀ ਬਿੰਦੂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨਿਲਾਮੀ-ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਉਸਾਰੂ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਗੋਇਨਕਾ ਬਨਾਮ ਬੇਮੇਏ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੁਖਰਜੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਗੁਲਾਮ ਹਸਨ ਜੇ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਦਾਸ ਜੇ ਉਦੋਂ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ



1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਆਸਨਸੇਲ ਅਦਾਲਤ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਮੂਲ ਪੱਖ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਫਾਂਸੀ ਲਈ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। , ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਗੁਲਾਮ ਹਸਨ ਜੇ, ਨੇ ਉਸਾਰੂ ਰੈਜ਼ਿਊਡੀਕੇਟ ਮਹਾਜਨ ਜੇ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸੀ ਅਤੇ ਬੋਸ ਜੇ, ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜੱਜਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਆਸਨਸੇਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਬਾਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੰਨਾ 397 'ਤੇ ਗੁਲਾਮ ਹਸਨ ਜੇ ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

"ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੜਾਵਾਂ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਬਿਰਤਾਂਤ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲੰਘਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਏਗੀ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦੇ ਵਿਕਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਕੀ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਜੋ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਵੇਚੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਾਰੂ ਰੈਜ਼ਿਊਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਦੋ ਮੌਕੇ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਬਾਇਆ ਕਿ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਅੱਗੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਦ ਕਸਟਡੀਅਨ ਆਫ ਇਵੈਕੁਈ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਬਨਾਮ ਸੇਲੂ ਮਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੈਜ਼ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਟਾਲਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਉਲਟ ਫੈਸਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਇਹ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਮਿਆਦ ਦੇ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਸਟੋਰੀਅਨ ਨੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਵਿਚਾਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨਾਲ ਤੋਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਸੀ।

ਕਸਟੋਰੀਅਨ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 1951 ਦੇ ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ, ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XXVII ਅਤੇ ਐਕਟ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਧਾਰਾ 17 (1) ਵਿੱਚ "ਕੋਈ ਵੀ ਫਰਮਾਨ" ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਜੇ ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਰੈਜ਼ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਜਾਂ ਰਚਨਾਤਮਕ ਰੈਜ਼ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜੇ ਵਿਵਾਦ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 17 (1) ਵਿੱਚ "ਕੋਈ ਵੀ ਫਰਮਾਨ" ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੁਹੰਮਦ ਦੀਨ ਬਨਾਮ ਠਾਕਰ ਸਿੰਘ (1) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਸੰਪੱਤੀ ਨਿਗਰਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ "ਆਰਡਰ" ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਰਕੀ, ਪ੍ਰੈਸ਼ਾਨੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਲਈ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ "DECREE" ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਐਕਟਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ "ਡਿਕ੍ਰੀ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ "ਡਿਕ੍ਰੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ - ਇਸਲਈ, ਮੌਰਗੋਜ਼ ਡਿਕਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸ਼ੇਖ ਮੁਹੰਮਦ ਦੀਨ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਵਿੱਚ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ 1947 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 (1) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜੋ ਕਿ ਕਸਟਡੀਅਨ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਸਿਵਲ ਜਾਂ ਰੈਵੇਨਿਊ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਕੁਰਕੀ, ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰ. XXVII ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 17 (1) ਅਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਿੱਚ "DECREE" ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਮੱਗਰੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹੀ ਭੁੱਲ ਹੋਈ ਸੀ। ਫਿਰ 1951 ਦੇ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ।

ਕਟੋਡੀਅਨ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀਆਂ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਇਹ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਜਾਣਨ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ "ਆਰਡਰ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵਰਤਿਆ ਅਤੇ "ਫ਼ਰਮਾਨ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦ "ਫ਼ਰਮਾਨ" ਨੂੰ ਧਾਰਾ 2(2) ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸ਼ਬਦ "ਆਰਡਰ" ਨੂੰ ਧਾਰਾ 2(14) ਦੁਆਰਾ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਰਸਮੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਜੋ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਕਿ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਕਾਸੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ, ਅਰਥਾਤ, 1947 ਦਾ ਐਕਟ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XII ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 1951 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XXVII ਅਤੇ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 17(1) ਵਿੱਚ ਡਿਕਰੀ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਉਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਸੀ ਜੋ ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਸ਼ਬਦ "ਆਰਡਰ" ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਆਮ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਰਬ-ਵਿਆਪਕ ਭਾਵਨਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਸੁਝਾਅ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਤਾਕਤ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 17 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੋਟ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਸਰਲ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਕਰੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਸਨ ਜੋ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਯੋਗ ਸਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਛੋਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ...ਜਾਂ ਤਾਂ "ਆਰਡਰ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਆਮ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ "ਫ਼ਰਮਾਨ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ "ਫ਼ਰਮਾਨ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਕਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਵੀ. ਇੱਕ ਵੱਖਰੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 17(1) ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀ ਵਿਕਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਨੈਕਰੀ 'ਤੇ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਕਦੇ ਇਹ ਤੈਅ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਛੋਟ ਸਿਰਫ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 1951 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੇਧ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੇਧ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਸਾਰੂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਹਰੇਕ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

1952 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 54 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ 27 ਜੁਲਾਈ 1950 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਕੋਲ ਨਿਯਤ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਰਕੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। 19 ਅਗਸਤ 1950 ਦੀ ਇੱਕ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਰਕੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਸੀ। 19 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਉਸਦਾ ਅਗਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਕਰੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ 25 ਅਕਤੂਬਰ 1950 ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ 13 ਨਵੰਬਰ 1950 ਨੂੰ ਹੋਣ ਦੇ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਹੁਕਮ ਦਾ ਨਿਗਰਾਨ ਸੀ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ 15 ਨਵੰਬਰ 1950 ਨੂੰ ਵੇਚੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, 16 ਦਸੰਬਰ 1950 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮੂਹ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਕਿ 17 ਮਾਰਚ 1951 ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਪਰ 1951 ਦੇ ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ 6 ਅਗਸਤ 1951 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵੀ ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੇ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ 29 ਅਗਸਤ 1951 ਨੂੰ ਹੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ 19 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਸ ਹੁਕਮ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜੇ ਫਾਈਨਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਾਰੂ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਬਾਰ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਨਿਗਰਾਨ ਲਈ ਖੁੱਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਜੋਂ ਕਿ 27 ਜੁਲਾਈ 1950 ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸੈੱਟ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ 29 ਅਗਸਤ 1951 ਨੂੰ ਧਾਰਾ 17 ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਖਰੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਸਥਿਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹਾਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17(1) ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਸਾਰੂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਟੋਡੀਅਨ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸਨ। 19 ਅਗਸਤ 1950 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ 1952 ਦੀ 54 ਨੰਬਰ, ਇਸ ਲਈ, ਸਫਲ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ 15 ਨਵੰਬਰ 1950 ਨੂੰ ਕਰਤਾਰ ਚੰਦ ਅਤੇ ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, ਨਿਲਾਮੀ-ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੋਈ "ਇਕਬਾਲ ਮੰਜ਼ਿਲ" ਵਜੋਂ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਬੇਅਸਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ,

1952 ਦੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਫਸਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 4-ਡੀ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਵੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

1952 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 212-ਡੀ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 2 ਅਪ੍ਰੈਲ 1948 ਨੂੰ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 2 ਜੁਲਾਈ 1952 ਨੂੰ ਅੰਤਮ ਫਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 25 ਫਰਵਰੀ 1949 ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ 28 ਮਾਰਚ 1949 ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ। 4 ਫਰਵਰੀ 1950 ਨੂੰ, ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XXVII ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ 6 ਮਾਰਚ 1950 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 14 ਦਸੰਬਰ 1951 ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਟੋਡੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 8 ਮਾਰਚ 1952 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ 1952 ਦੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਫਸਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 54 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ 14 ਦਸੰਬਰ 1951 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸਾਰੂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਮਿਤੀ 4 ਫਰਵਰੀ 1950 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਹੁਕਮ ਅੰਤਿਮ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ।

1952 ਦੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਫਸਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 96 ਵਿੱਚ, 25 ਜਨਵਰੀ 1949 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਧਿਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, 16 ਜੁਲਾਈ, 1949 ਨੂੰ, ਕਟੋਡੀਅਨ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਸੀ। 28 ਨਵੰਬਰ, 1949 ਨੂੰ ਹੋਇਆ। 28 ਫਰਵਰੀ 1950 ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 12 ਜੂਨ, 1950 ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 19 ਜੂਨ, 1950 ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਨਿਗਰਾਨ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਕਰੀ 28 ਦਸੰਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ 3 ਫਰਵਰੀ 1950 ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 23 ਜੂਨ, 1952 ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਕੋਲ ਵਿਕਰੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ 1951 ਦੇ ਸੇਧ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 23 ਜੂਨ, 1952 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਟਾਲਣ ਲਈ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸਾਰੂ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

1952 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 211-ਡੀ ਵਿੱਚ, 29 ਜੂਨ, 1948 ਨੂੰ ਇੱਕ ਅੰਤਿਮ



1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ 1 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ ਨਿਲਾਮੀ ਲਈ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਸਟਡੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ 2 ਦਸੰਬਰ 1950 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 3 ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਦਰਖਾਸਤ 3 ਮਈ 1952 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਸਟਡੀ ਨੇ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਸੀ। 1952 ਦੀ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਫਸਟ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 54 ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਾਰੂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਸ਼ਾਮਲ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ,

ਫਲਸ਼ੈ, ਜੇ.- ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਚੇਪੜਾ, ਜੇ.- ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਐਸ ਐਸ ਦੁਲਟ ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ, ਜੇ.ਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਲਾਜਪਤ ਰਾਏ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਖਿਲਾਰੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1960-02-0159-0192

ਦੁਰਗਾ ਪਰਸ਼ਾਦ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ

ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਰਖਵਾਲਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1174.

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)—ਆਰਟੀਕਲ 226—ਫਰਵਰੀ 10th ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ (ਇਹ ਕਿਸੇ ਮਿਉਂਸਪੈਲਿਟੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਚੁਣੇ ਗਏ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਾਰੰਟੀ ਹੈ ਕਿ ਵੋਟਰ ਸੂਚੀਆਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ-ਕੀ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਯੋਗ ਵਿਕਲਪਿਕ ਚੋਣ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਉਪਾਅ—ਕੀ ਧਾਰਾ 226—ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਚੋਣ ਨਿਯਮ (1952)- ਨਿਯਮ 51(ਈ)- 'ਚੋਣਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਬੇਨਿਯਮਤਾ'—ਕੀ ਵੋਟਰ ਸੂਚੀਆਂ ਦੀ ਨੁਕਸਦਾਰ ਤਿਆਰੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ— ਦੁਆਰਾ ਉਪਾਅ ਚੋਣ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ— ਕੀ ਬਰਾਬਰ ਪ੍ਰਭਾਵੀ, ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਸਸਤੀ—ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਚੋਣ ਨੁਕਤਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੋਣ ਲੜੀ ਸੀ— ਕੀ ਰਾਹਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ—ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਚੋਣ ਨਿਯਮ (1952)-ਨਿਯਮ 8A ਤੋਂ 8K—ਚੋਣਕਾਰ ਸੂਚੀਆਂ -ਅਰਥ, ਉਦੇਸ਼, ਮਹੱਤਵ ਅਤੇ ਤਿਆਰੀ — ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਡਿਊਟੀ, ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਮਿਉਂਸਪੈਲਿਟੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੇ-ਵਾਰੰਟੇ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਵੋਟਰ ਸੂਚੀਆਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

anju sehgal